

НА ПЪРЗАЛКАТА

Надъ селото се чу сладъкъ гласъ на звънчета. Пъеха звънчета на шейни. Три дена валѣ снѣгъ чистъ и пухестъ и затрупа селскитѣ кжщички, полето и пжтищата. Донесе радостъ за децата. Съ румени лица, подвиक्вайки и гонейки се, тѣ възземаха нагоре по височината къмъ училището. Оттамъ, седнали на бързи шейни, децата се спущаха по пързалката съ викове и радостъ.

— Тининъ-тининъ-тинъ-тинъ, — звънѣха звънчетата. И шейнитѣ лудо фучаха надолу.

— Дай на мене сега, само веднажъ!... Единъ едничекъ пжтъ, — молѣше другарчетата си Желѣзко.

— После. Чакай, — обещаваха тѣ.

Желѣзко гледаше какъ децата профучаваха край него. Очитѣ му пламваха. Искаше му се и той да извика отъ радостъ, да закрещи и да полети като никой. Той помоли още веднажъ, дважъ, па лапна прѣстче и просълзенъ се запжти къмъ кжщи. Тамъ завари само баба си:

— Защо плачешъ, бабиното момче, — посрещна го баба му?

Желѣзко отри сълзитѣ си съ юмруче и хлипайки каза:

— Нѣмамъ шейна. Искамъ шейна. Не ми даватъ да се возя.

Баба му се помжчи да го утеши, но той затропа съ крака и по-силно заплака.

— Слушай, бабиното, ела да ти дамъ отъ сандъка стария кожухъ на дѣда ти. Гърбътъ му е лъскавъ като стъкло. Лъскавъ е, ама е здравъ. Надѣни го на гърбинката си и се спусни съ него на пързалката.

— Неца! Искамъ шейна, — започна отново да се сърди Желѣзко.

— Истина ти казвамъ. Слушала съмъ, че децата отъ студенитѣ страни се пързаятъ тѣй... Истина е баба. Баба не лъже.

Очитѣ на Желѣзко пламнаха. Той навлѣче кожуха на дѣда си и изтича на улицата. Гласътъ му се чу на пързалката. Оттамъ се разнесе надъ селото веселиятъ глъчъ на децата и гласа на звънчетата:

— Тининъ-тининъ-тинъ-тинъ. . .

Стефанъ Мокревъ